

EGLUTĒ

1978 BIRŽELIS

EGLUTĖ

1978 BIRŽELIS

TURINYS

- 3 PAPARCIO ŽIEDAS, V. Šimaitis
- 4 PETRIUKAS ZUIKI PAGAVO, D. Lipčiūtė
- 11 VASAROS RYTAS, V. Šimaitis
- 12 KODEL ANTYS NESUŠLAMPA?, I. Grigaitienė
- 16 GALVOSŪKIAI, L. Šalčiuvienė
- 22 VAIKU KŪRYBA
- 30 NUSISŲSOKIME!

PIEŠINIAI

1978 m. viršeliai Marytės Barzdžiūtės iš Buenos Aires, Argentinoj.
Skyrių vinjetės Zitos Sodeikienės.

Kitos iliustracijos:

- D. Kizlauskienės — 3
- J. Paukštienės — 5, 7, 8, 10
- Z. Sodeikienės — 11
- A. Sutkuvienės — 11, 26
- I. Grigaitienės — 12, 13, 14, 15
- E. Muliolienės — 20, 21, 28
- R. Lapšienės — 22, 23, 24

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — L. Šalčiuvienė, pasakų — A. Vygantienė, muzikos — M. Mažeikaitė-Utz, darbelių — J. Zubinienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260.

PAPARČIO ŽIEDAS

Viktoras Šimaitis

Švento Jono naktį
Miške dvasios gieda,
O papartis skleidžia
Paspaltingą žiedą.

Aukso puodai dega,
Aukso žvaigždės sninga,
Žemė atidaro
Skrynią stebuklingą.

Jei paparčio žiedas
Tau širdin įkrito,
Tu valdovas turto
Neišpasakyto.

PETRIUKAS ZUIKĮ PAGAVO

Danutė Lipčiūtė

Dėdė Džiugas mėgo žuvauti ir medžioti. Jis nušaudavo paukščių, prigaudydavo žuvų. Bet niekad jis neparnešė zuikio.

Dėdė Džiugas gyveno Petriuko tėvų namuose, ir todėl Petriukas žinojo, kada dėdė ruošiasi važiuoti į miškus ar prie ežero.

— Dėde Džiugai, kodėl tu niekad neparveži nušovęs zuikio? — kartą paklausė berniukas.

Kam zuikį šauti? Aš jį ir už uodegos pagaučiau, jei tik panorėčiau. . .

Bet kad ta zuikio uodegėlė tokia trumpa. Kaip tu už jos pačiumpi, dėde?

— Zuikių uodegėlės tokios trumpos, nes aš jas begaudydamas nutraukiau. . .

— Jau tu, dėde, meluoji. Tu negalėjai visiems zuikiams uodegas nutraukti! Tu visų zuikių nė nematei!

— O iš kur tu žinai, kad nemačiau? Tu dar mažas, o aš matai, koks didelis.

— Tu didelis, dėde. Bet zuikių daug, o tu vienas. Aš žinau, kad tu netiesą kalbi. Tavo ausys, dėde, juda. O

man močiutė sakė kad, jei žmogus meluoja, jo ausys ima judėti.

Dėdė ėmė juoktis ir pridūrė:

— Na, jei jau močiutė taip sakė, tai gal ji ir žino.

— Bet, dėde, tu man vistiek pasakyk, kodėl tu nešaudai zuikių? . . .

Tuo momentu suskambo telefonas, ir dėdė Džiugas nuskubėjo prie jo. Dėdė kalbėjo ir kalbėjo, ir Petriukui pritrūko kantrybės jo laukti. Jis ėmė pats planuoti zuikių medžioklę.

Petriukas galvojo: "Kam būtinai reikia šautuvo. Aš jo neturiu ir dar ilgai negalėsiu tikru šautuvu šaudyti. . . Bet galima ir be šautuvo zuikį pasigauti. Nebūtinai, — kaip dėdė juokavo — už uodegos. . ." Taip protavo berniukas.

Kaip sugauti zuikį, tuo tarpu Petriukas dar nežinojo. Jam atrodė, kad tai nesunku. Jau jis tuoj, tuoj ir sugalvos. Tik reikia jam atsidurti ten, kur zuikiai gyvena. Ir kai vaikas buvo visas pasinėręs į zuikių medžiojimo planus, jis išgirdo:

— Petriuk, ar nori su manim važiuoti į mišką? Ryt išvažiuojam. Visai savaitei, — kalbėjo dėdė Džiugas.

— Ryt? Į miškus? Ir visai savaitei?

— Jei nori, pasiimk draugą, kad nebūtų nuobodu, — dar pridūrė dėdė.

Petriukas tik išsižiojo, ir nė žodžio neištarė. Per daug iš karto buvo gerų naujienų. Jie važiuos į miškus! Ten dėdė buvo pasistatęs savo sklype namelį. Namelis nedidukas, bet jame buvo trys langai, dvi lovos, stalas, malkomis kūrenama krosnelė, ant kurios buvo galima kepti ir virti. Svarbiausia: miške buvo pilna zuikių. Na, gal tik keli. . . O jei ne keli, tai vienas ar du tikrai bus.

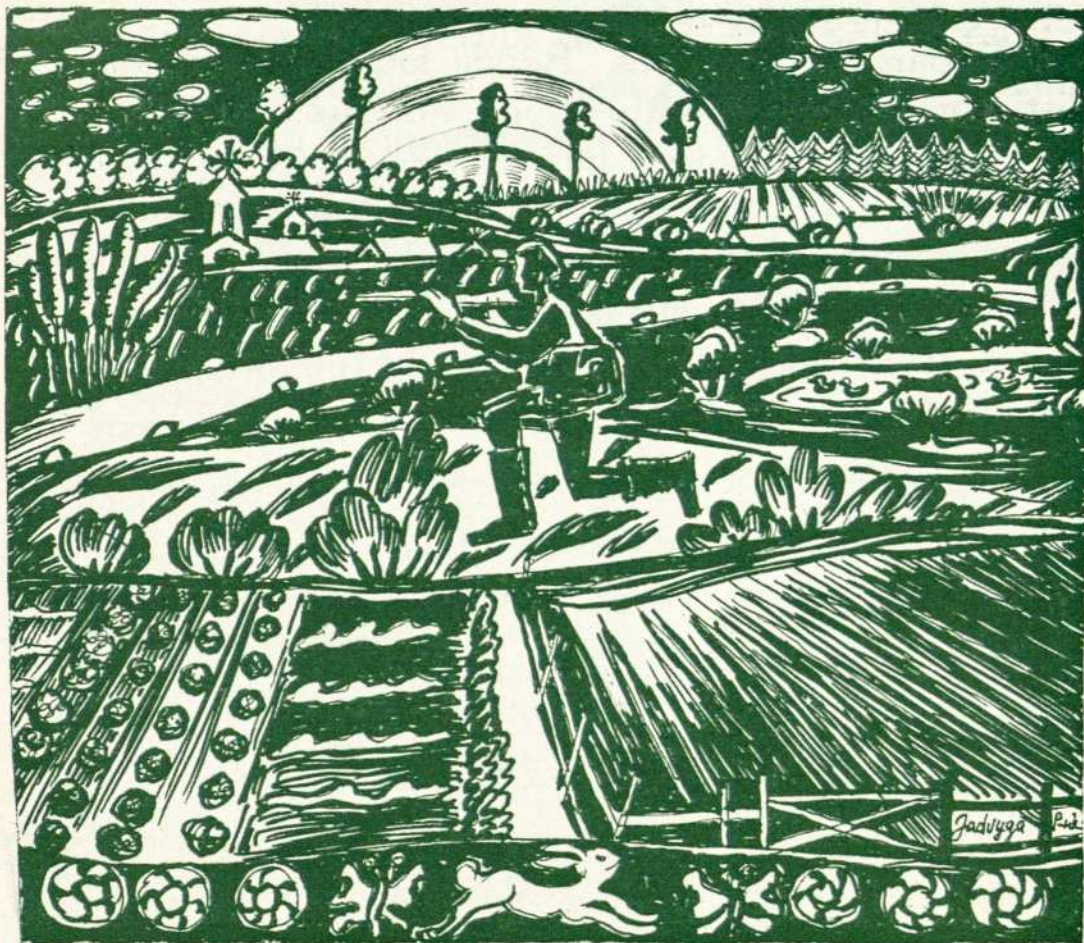
Petriukui sukosi galva. Jis jau planavo, ko reikia zuikių medžioklei. Tą vakarą ir sekantį rytą jis rinko virvagalius, popierinius maišus. Iš šaldytuvo paėmė, kiek tik rado, visas morkas. Apie save jis negalvojo. Visai nesvarbu, kuo vilkės, kuo avės, ką valgys. Svarbu, kad medžioklei nieko netrūktų. Margiuką, žinoma, pasiims kartu. Medžioklei šuo reikalingas. Kitaip ir būti negali. Tai jo draugas.

Kai Petriukas su dėde Džiugu ir Margiuku pasiekė mišką, buvo jau vėlus vakaras. Jokie zuikiai Petriukui tada jau neberūpėjo. Jis nė nejuto, kaip dėdė jį išnešė iš automobilio, nunešė į namelį, nurengė ir paguldė į lovą.

O rytą nubudęs, iš karto nesusivokė, kur esąs. Kai pagaliau susigaudė, šoko iš lovos ir nėrė į lauką. Diena buvo giedri ir šilta. Dėdė jau buvo miške. Matyt ir Margiuką jis buvo išsivedęs, nes namelyje jo nebuvo. Petriukas dėl to visai nesijaudino. Vietą jis pažinojo. Ne sykį su tėvais čia jau buvo.

Pykšt! Pokšt! — pasigirdo iš dėdės šautuvo šūviai.

— Medžioja! Dėdė Džiugas medžioja! — ir Petriukas užsidegė medžiojimo karščiu. Išėjo apsižvalgyti. Netoliese buvo kalva. Gražiai iškilusi, kur ne kur nedideliais krūmokšniais apaugusi. Tik pora aukštesnių medžių stiebėsi į dangų. Visai kaip mokyklos vaidinime, kur zuikiai subėgdavo į savo mokyklą.

— Jei vaidinime, — galvojo Petriukas, — taip atrodė, reiškia, kad ir čia zuikiai tokioje aikštėje renkasi. Jie čia kur nors gyvena.

Negaišdamas laiko, berniukas grįžo į namelį, sugriebė visą medžiojimui atsivežtą turtą ir rimtas nužygiavo aikštės link. Ten jis ėmė vieną po kito popierinius maišus, juos išskėtė ir, įrėmęs pagalį į jų vidų, kad jie stovėtų išsipūtę, įdėjo po morką.

Dabar tik kantrybės. Reikia laukti, kol zuikiai ims lįsti į maišus prie morkų, o tada čiupt už kojos ir. . .

Petriukas šypsojosi. Jam nereikia šautuvo. Jis nenori sužeisti ar žudyti gyvulėlių. Jis gyvus juos pagaus ir augins.

Bet zuikiai nesirodė. Nei pirmą, nei antrą, nei trečią dieną. Margiukas beišdykaudamas jau spėjo sudraskyti porą maišų. Šuniukui buvo įdomu į juos landyti, brazdinti popierį ir voliotis po žolę.

Jaunasis medžiotojas vaikščiojo nelinksamas. Dėdei Džiugui buvo gaila vaiko. Jis norėjo jam kaip nors padėti. O gal jis ką jau buvo sugalvojęs, nes pasakė:

— Nenusimink, Petriuk, aš žinau, kad tau tikrai pasiseks! Tik nenusimink! Dažnai medžiotojui paskutinė diena būna pati laimingiausia.

Ir tikrai! Paskutinės dienos rytą, kai Petriukas, nebetkęs vilties pagauti bent patį mažiausią zuikiuką, žingsniavo aikštės link susirankioti medžioklės įrankius, išgirdo linksmi lojantį Margiuką. Vaikas pasileido bėgti ten, kur šuo lojo. Ir koks džiaugsmas! Margis, iš vieno Petriuko padėtų maišų už kojos tempė zuikį. Tikrą zuikį!

— Laikyk, Margi, stipriai laikyk, — šaukė berniukas šuniui, bijodamas, kad zuikis gali pasprukti. Pats gi, pasileido bėgti trobelės link, visa gerkle rėkdamas.

— Dėde Džiugai, dėde Džiugai, aš sumedžiojau zuikį!

— Ar aš tau nesakiau, kad taip bus! Tik reikia nenusiminti.

Bet kodėl jis nesispardo? Nesigina? Nebėga? Gal jis negyvas?!

— Gal ir negyvas, — ramiai pasakė dėdė.

— O gal kalta ir morka. . . Ji buvo labai didelė, Petriuk. . . Tikriausia taip ir bus. Matai, maiše jos nebėr. Buvo ir nebėr. . . Ją visą zuikis sugraužė. Persiėdė ir nudvėsė, — šelmiškai šypsodamas, kalbėjo dėdė Džiugas.

Petriukas nustebusiomis akimis žiūrėjo čia į zuikį, čia į dėdę Džiugą. Jis buvo arti ašarų.

— Dėde, ar tik ne tu jį nušovei???

— Na ir ką tu čia dabar, Petriuk. Nušovei. . . Aš tik pabaidžiau. Žinai, pabaidžiau taip, kad jis ir įlindo į tavo maišą. Norėjo pasislėpti. O čia buvo toji morka. . .

— Dėde. . . ar tik tu. . . Ar tikrai?

Petriukas žiūrėjo į dėdės Džiugo ausis. Šį kartą jis labai nenorėjo, kad dėdės ausys krutėtų. Petriukas taip labai troško pats zuikį pagauti. Jis atsiklaupė prie žemėje gulincio gyvulėlio, atsargiai paglostė švelnų jo kailiuką. Po to stipriai, stipriai apkabino dėdės Džiugo kaklą ir tyliai pašnibždėjo į ausį:

— Tu labai geras, dėde. Tu norėjai man padėti.

VASAROS RYTAS

Viktoras Šimaitis

Saulutė atbėgo
Basa per rasas,
Ant veido paleido
Sau aukso kasas.

Sušvito, sutvisko,
Nusijuokė man,
Papūkšt, ir išoko
Tyran ežeran!

KODĖL ANTYS NESUŠLAMPĄ?

Irena Grigaitienė

Antys yra vandens paukščiai.

Daug kartų dienoje jos įlipa į vandenį ir išlipa iš vandens, bet niekuomet nesušlampa.

Kartais matome antis prūduose, įkišant galvą visai po vandeniu. Taip antys ieško maisto.

Per savo snapą antys perkošia dumblą.

Iš dumblo išrenka sėklas, ar kitus joms lesamus daiktus. Išlenda iš vandens, pasipurto — ir vėl sausos.

**Karštą vasaros dieną
jos taškosi ir maudosi,
išlipa iš vandens — sausos.**

Antys moka gerai nardyti.

**Kai kurios antys gali nunerti į pačią ežero gilumą.
Nuneria gilyn iki 30 metrų (100 pėdų). Tai yra
dešimties aukštų namo gilumas.**

**Antys panėrę gali plaukti apie 100 metrų (300 pėdų).
Tai yra maždaug vienas miesto blokas.**

Išlenda iš vandens — ir sausos.

**Antys visuomet gyvena prie vandens.
Vandenyje jos randa maistą.**

**Vasarą antys praleidžia šaltesniuose kraštuose.
Žiemą šaltuose kraštuose vanduo užšala, apsikloja ledu.
Antys nebegali susirasti maisto.**

**Žiemavoti antys išskrenda į šiltesnius kraštus,
kur vanduo neužšala.**

**Jos skrenda per vėjus ir debesis.
Skrenda maždaug 60 mylių greičiu —
toku pat greičiu kaip mašinos važiuoja.**

**Jos perskrenda per lietus ir audras.
Lietaus lašai nuo jų plunksnų nusirita kaip stikliniai
rutuliukai. Jos nesuslampa.**

Antys nesušlampa todėl, kad jos savo plunksnas ištepa.
Prie uodegos jos turi alyvos glandą.
Iš šio glando snapu jos pasiima alyvos.

Traukdamos snapą per plunksnas, lyg šukuodamos,
jos išsialyvuoja kiekvieną plunksną.
Alyvuoja plunksnas dažnai ir daug.

Pabandykime ir mes —
Susiraskime plunksną.
Paėmę alyvos ištepkime. Įdėkime į vandenį.
Ištraukime.
Nuo išalyvuotos plunksnos vandens lašai nuriedės.
Plunksna nesušlaps.

paruošė Laima Šalčiuvienė

I Kas kur gyvena?

Kuriame krašte gyvena ukrainiečiai?
 Kuriame krašte gyvena australai?
 Kuriame krašte gyvena argentiniečiai?
 Kuriame krašte gyvena švedai?
 Kuriame krašte gyvena norvegai?
 Kuriame krašte gyvena portugalai?
 Kuriame krašte gyvena indai?
 Kuriame krašte gyvena jugoslavai?
 Kuriame krašte gyvena latviai?
 Kuriame krašte gyvena vengrai?

II Ar galite šį uždavinį užbaigti?

1	I	vienas
3	III	_____
—	V	penki
7	—	_____
—	X	_____
12	—	dvylika
—	XV	_____
—	—	dvidešimt
50	L	_____
100	—	_____

III GALVOSŪKIS

Du (1 skersai)

Baltus (2 skersai) kūlė.

Dvi (1 išilgai)

i (2 išilgai) vežė.

Ožys (4 išilgai),

Ožka (5 išilgai),

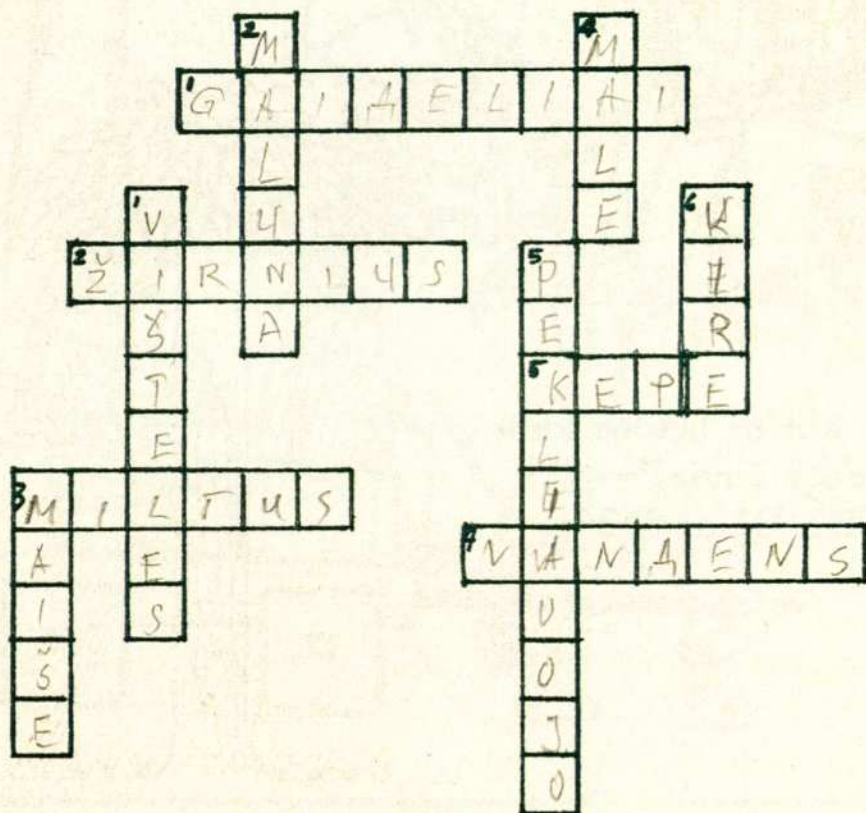
Trečia ožkytėlė (3 skersai) nusijojo.

Musė (3 išilgai),

Uodas (4 skersai) nešė.

Saulė (6 išilgai)

Mėnesėlis (5 skersai).

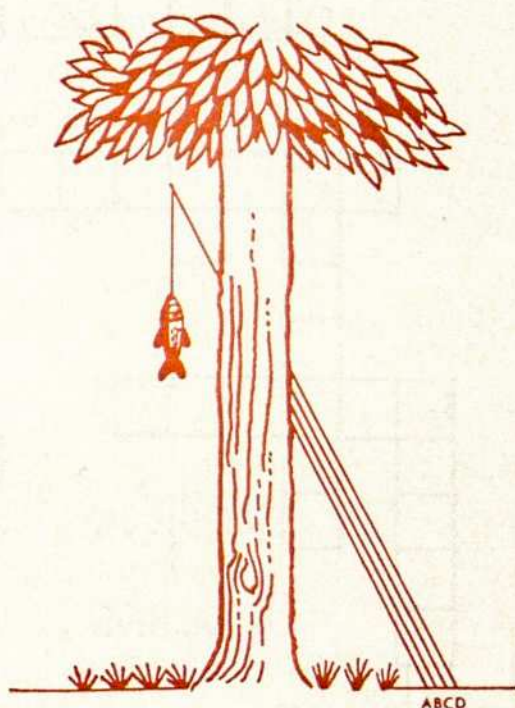

IV Šliurė ir Kepurė paruošė vaisių sąrašą, tik sumaišė raides. Pabandykite atitaisyti. Ar galite daugiau vaisių pavadinimų pridėti prie šio sąrašo?

IAIBOOLU
AINSLIPAE
NNAAAIB
ŠSKĖABR
YGĖVUONS
NIŠSOYV
NMĖESLY
AAAANNSI
SSOVLV
KAIISREP

**Ant kurios lazdos kabo
pagauta žuvis? —
A? B? C? ar D?**

Šliurė ir kepurė nupiešė paveikslą,
bet kai kas jame netvarkoj.
Ar gali surasti klaidas?

V Kai aš buvau maža mergaitė,
 Mama man skaitė pasakaitę.
 KIŠKIO LŪPA — toji pasakaitė,
 Ją parašė Balė Voveraitė.
 Prisimenu eilias visas,
 Bet trūksta žodžių pas kai kurias.
 Ar galite jūs man padėti?

(Atrinkit šiai eiliuotai pasakaitei atitinkamą žodį
 kiekvienoj vietoj kur trūksta: mažas, labai, laimės,
 lūpa, kiškelis, kelmo, mesk, pulką, manęs, kelias,
 kiškis, laukė, kiškis, ramina, šalis.

Buvo m..... kiškeliukas,
 Tik bailus l..... žioplukas.
 Pagiry ant lauko pliko
 Margą genį susitiko:
 Vai, kiškeli, ajajai —
 Ir paukštelio tu bijai!

K..... verkia, ašaroja,
 Net iš baimės tirta koja:
 "Aš baidausi kad ir slieko,
 O m..... nebijo niekas...
 Ar gyventi be garbės —
 Prisigirdyti reikės..."

“Vai, tu, striukas bekelni!”

Ji genelis taip r.....:

“Juodą mintį m..... į šalį,

Visą kaimenę avelių

Tu išgąsdinsi tuojau,

Tik už k..... tūpk tyliau...”

Patarimą gavęs gerą,

Mūsų k..... taip ir darė.

Už medelio patyliuku

L..... pargenant ėriukų.

Vieną sykį — vyras jis!

Daugel baimės įvarys!

Štai jau k..... dunda, dulka —

Gena piemens visą p.....

Striuoktelia k..... drąsiai —

Avys blaškosi, kaip žąsys.

Į Š..... visa minia!

Tai jam džiaugsmo, kaip sapne!

Tokios l..... netikėjęs

Juokiasi laukų šokėjas,

Straksi, džiaugiasi, kvatojas,

Tartum žiogas vasaroj... .

Juokės, juokės vis labiau —

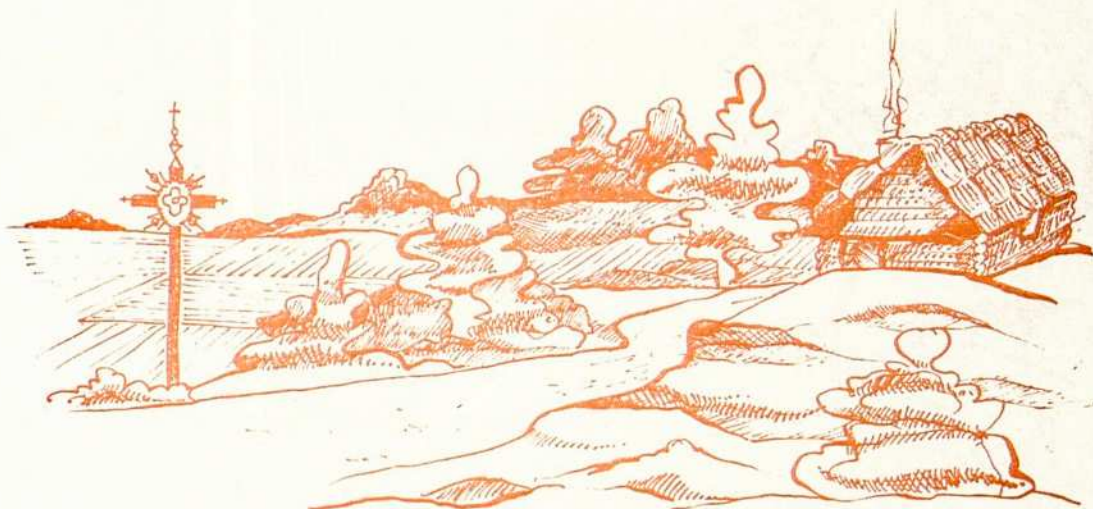
L..... perplyšo pusiau... .

KEISTAS ZUIKIS

Lietuvoje prie vieno didelio ežero gyveno senelis. Jis turėjo jaukų namą. Stogas dengtas šiaudais, o sienos buvo iš rąstų. Namų gale buvo didelis sodas. Čia senelis praleisdavo visą vasarą.

Užėjo ruduo, o po jo žiema. Užsidengė ežeras ledu. Sniegas apklojo visus laukus. Laukiniams žvėreliams pradėjo trūkti maisto. Bado verčiami, iš tolimų laukų, per užšalusį ežerą atbėgdavo maisto ieškoti zuikučiai. Susirasdavo tvoroje plyši, įlisdavo į sodą

ir apgrauždavo jaunas obelaites. Seneliui tas labai nepatiko. Jis sugalvojo zuikius nubausti. Paėmė vielos ir padarė kilpas. Sekdamas zuikių pėdas, surado tvoroje plyšį, pro kurį zuikiai landžiojo ir ten pastatė spastus.

Atėjo naktis. Staiga sodo gale pasigirdo keistas garsas, lyg kas kaukė. Senelis nuėjo pažiūrėti kas įkliuvo į spastus. Koks buvo jo nustebimas, kai vietoje zuikio spastuose rado šuniuką. Gaila šunelio. Kaip jam padėti, kaip išlaisvinti iš kilpos? Svetimas šuo gali įkasti. Senelis stovi ir galvoja, o vargšas šunelis taip gailiai kaukia, prašo pagalbos. Įsidrąsino senelis ir ryžosi vargšą gelbėti. Nusimovė pirštines, pasilenkė prie šuniuko ir atnarpiojo kilpą. Šunelis net negalvojo kasti, jis iš dėkingumo laižė senelio pirštus.

Kai šunelis buvo išlaisvintas, jis šalin nebėgo, tik stovėjo prie senelio kojų ir vizgino uodegą. Pagailo seneliui šuniuko. Parsivedė jį namo, pamaitino. Laimingas šunelis nesitraukia nuo senelio kojų. Prisikemša senelis pypkę, užsirūko ir savo naujo draugo klausia:

— Kaip tave pavadinti? Norėjau sugauti zuikį, o sugavau šunį. Žinai ką, vadinsiu tave Zuikiu!

*Andrius Gerulis, 5 sk.
K. Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

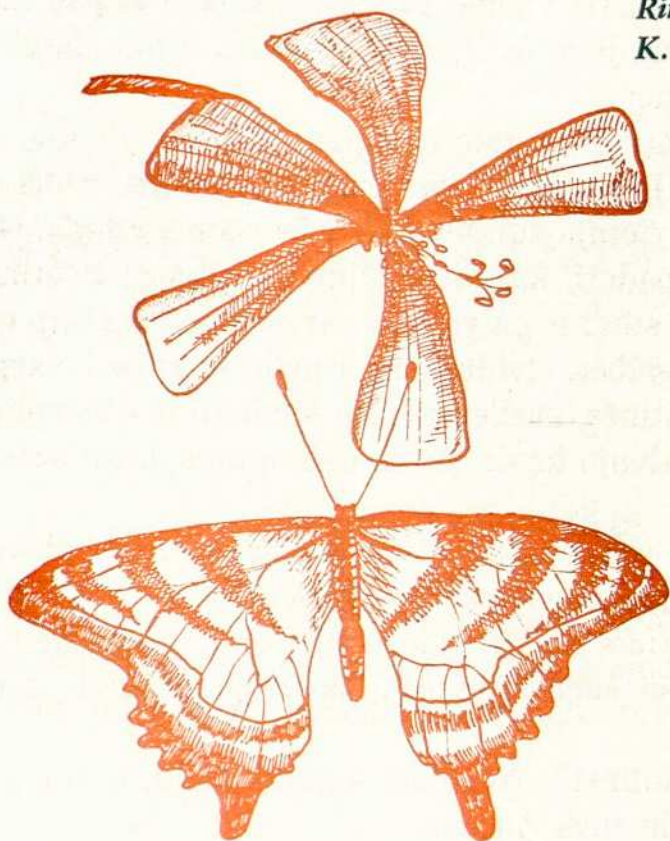

PETELIŠKĖ IR LAUMŽIRGIS

Rita Stukaitė, 6 sk.

K. Donelaičio mokykla

Išaušo gražus pavasario rytas. Švelnūs saulės spinduliai šviettė pro langą man į akis ir pažadino. Atsikėlus atidariau langą ir įkvėpiau gryo pavasario oro. Saulė motutė juokėsi iš mėlyno dangaus ir viliojo mane į lauką.

Pavalgius pusryčius, užsėdau ant savo bėro arkliuko ir nujojau į žaliuojančias pievas. Pajojus valandėlę kokią, paleidau arklių į ganyklą, o pati atsiguliau an žalios žolelės pasigrožėti gamta. Žydėjo įvairūs krūmai, o pievų gėlės lenkė savo žieduotas galveles. Aukštai padangėje vyturelis čyreno savo rytmetinę giesmę, garbindamas savo Sutvėrėją ir linksmindamas žmones. Netolimame miškelyje kukavo gegutė.

Pasisukus į kitą pusę, pamačiau atskrendančią margą peteliškę. Ji plasnojo nuo vieno žiedelio prie kito. Iš kitos pusės pamačiau atskrendantį laumžirgį. Jo šviesiai mėlyni sparneliai žėrėjo saulės spinduliuose. Susitikę jie nusilenkė vienas kitam ir

pradėjo kartu plasnoti po kvepiančius žiedus. Atrodė, lyg šoka gražų, lengvą šokį. Baigę šokti, kartu sutūpė ant aukštos linguojančios smilgos.

Staiga iš žolių pasigirdo silpnas švelnus juokas, šnibždesys ir plojimas. Pasilenkus pamačiau didelę grupę žiūrovų. Tai pievos gyventojai — įvairūs vabalėliai. Ten buvo susirinkę skruzdėlių pulkelis, kelios Dievo karvytės, pora šv. Jono vabalėlių ir keletas svirplių. Grįždamos iš darbo, kelios bitelės irgi buvo sustojusios pasigrožėti peteliškės ir laumžirgio šoku. Tai šitokie žiūrovai plojo ir džiaugėsi gražiu pasirodymu. Pamačiau ir pulką žiogelių, kurie jau dėjosi savo smuikus ant pečių ir ruošėsi keliauti tolyn. Supratau, kad peteliškės ir laumžirgio šokis pasibaigė.

Gražioji šokėjų pora pakilo nuo smilgos ir nuskrido tolyn, tolyn į pievas. Atsikėliau ir aš. Nuėjau prie arkliuko, nusivedžiau jį prie šaltinio ir leidau atsigerti. Jodama namo, pasakojau arkliukui apie tą nuostabų reginį, o jis prunkstė ir lingavo galvą, lyg man pritardamas.

MANO TAKELIS

Guoda Antanaitytė, 13 m.

K. Donelaičio mokykla

Miesto gatvės man patinka. Jomis eidama, galiu išeiti į muziejus, bibliotekas ir teatrus, bet mieste per daug žmonių. Mašinos zvimbia, sirenos kaukia, tūkstančiai žmonių gatvėmis keliauja — ginčijasi, rėkauja, keikiasi, juokiasi. Kur tik einu, šviesos blykčioja į akis, vakarienės kvapas iš kelių restoranų erzina nosį, nešvarios dulkės gadina drabužius.

Tik staiga nebėra šviesų, triukšmo, smarvės... Saulė šviečia, kvepia laukinės gėlės. Net dulkės atrodo švarios. Štai mano mėgstamiausias kelias. Eime juo pasivaikščioti ir aš papasakosiu apie jį.

Mes dabar esame Kanadoje, mano senelių buvusiamе ūkyje. Čia yra labai daug visokių takelių ir slaptų kelių, kuriais mėgstu vaikščioti, bet šis yra mėgstamiausias. Su juo rišasi kiti takeliai, gali jais nukeliauti, kur tik nori.

Mano takelis labai gražus. Visur pakraščiais auga žydinčios piktžolės ir pats kelias apaugęs minkšta žole. Juo eidama, praeinu ošiančius eglynus, kur vėsus vėjas visada pučia ir gyvena įvairūs žvėreliai. Jie išlenda ir visai nebijodami laksto po krūmus. Aš prieinu plačius javų laukus, kuriuose galima lakstyti ir kartais susitikti kaimynę gyvatę; prieinu neapsėtus laukus, prižėlusius visokių žolių, pilnus pelyčių ir barsukų.

Tačiau man labiausiai patinka kalnai — apžėlę, seni, saulės apšviesti — kalnai. Takas vingiuoja aplink juos, per juos, jais... Bėgu aukštyn ir kopiu į mėlyno dangaus erdves. Kalnų šonai dėvi laukines gėles, kurios mirga vaivorykštės spalvomis. Nuo kalnų matyti visas ūkis: javų laukai, kurie siūbuoja lyg aukso ežerai, eglių miškas kaip žalių milžinų kariuomenė ir ganyklos, ir namai... ir... viskas!

Šis takelis ne vien gražus, jis turi ir istorinės vertės. Prieš kokį 100 metų čia buvo didelė plantacija, kurioje gyveno labai

turtingi žmonės. Šiuo takeliu, per šiuos laukus eidavo vergai. Labai keistas jausmas yra eiti tais pačiais keliais, kuriais jie ėjo.

Šis takas man labai mielas, nes padėjo atrasti save. Aš juo vis einu, kai man liūdna, kai pasaulis nebemalonus pasidaro. Čia aš randu ramybę, atrandu jėgų ieškoti atsakymų, atrandu viltį.

Seneliai pardavė ūkį. Jau seniai ten vaikščiojau. Kartais slap-tai nueinu, bet tik sapnuose...

MANO PAUKŠČIUKAS

Paulius Ramūnas

Šv. Kazimiero Lit. mokykla

Cleveland, Ohio

Prieš kelerius metus mūsų seno namo kieme buvo gražus rožių krūmas su mažu paukščių lizdu. Tame lizde buvo vienas mažiukas kardinolas. Jo tėvai jį labai mėgo, jam davė daug lesti ir gerai prižiūrėjo.

Vieną dieną paukščiukas iškrito iš lizdo, ir jis dar nemokėjo skristi. Aš jį radau ant žemės ir nunešiau į vidų. Įdėjęs paukščiuką į dėžę, daviau skanios duonytės. Aš mėginau paukščiuką atgal atiduoti jo tėvams, bet tėvai jo nepriėmė. Tada iš tos paprastos dėžės padariau gražų namuką. Kartais paukščiukas išlipdavo iš dėžės ir savo plonomis kojytėmis striksėdavo po virtuvę. Buvo įdomu į jį žiūrėti.

Praėjo pora savaitių. Vieną rytą atsikėlęs nuėjau pas paukščiuką. Jis gulėjo ant šoniuko ir visai nejudėjo. Pirmiausia maniau, kad jis miega, bet paskui pamačiau, kad jis nekvėpuoja. Paukščiukas buvo nugaišęs. Aš jį ilgai prisiminiau ir jo labai gailėjau.

MANO MEŠKIUKAS

Mano brangus meškiukas —
juodas, baltas ir mažiukas.
Kaspinas ant kaklo —
Rudos akys viską mato.

Ant lovytės guli,
visą dieną žiūri
kaip vaikučiai, jo draugai,
bėginėja taip linksmai.

Kas čia rengias, kas čia puošias?
Tai vaikai mokyklon ruošias!
Ima knygas ir išeina,
į namus tylą ateina.

Vai, kaip liūdna ir graudu,
meškis vienas, be draugų...

*Rima Apanavičiūtė, 13 m.
Šv. Kazimiero mokykla
Cleveland, Ohio*

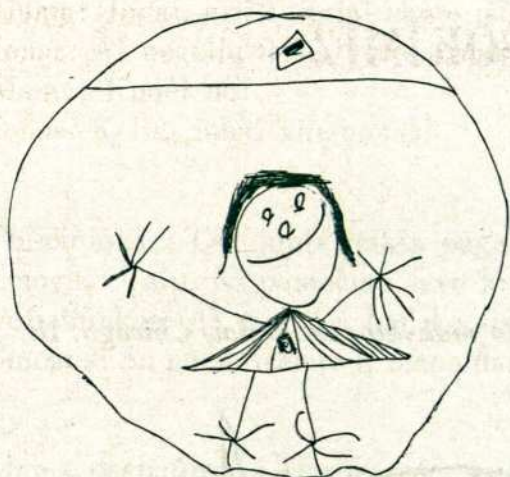

JEI GYVENČIAU LIETUVOJ...

Jei aš dabar gyvenčiau Lietuvoj, aš padėčiau žmonėms slapta iš Lietuvos iškelti. Aš labai smarkiai ginčiau Lietuvos nepriklausomybę. Žmonėm padaryčiau geresnį gyvenimą. Padėčiau jiems iš Sibiro pabėgti. Slapta spausdinčiau lietuviškas knygas ir laikraščius. Rašyčiau laiškus Amerikos prezidentui ir prašyčiau pagalbos Lietuvai. Gal tapčiau kunigu, duočiau pirmą komuniją ir mokyčiau religiją. Visa tai daryčiau, jei gyvenčiau Lietuvoj.

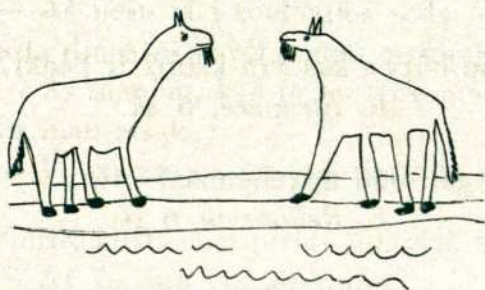
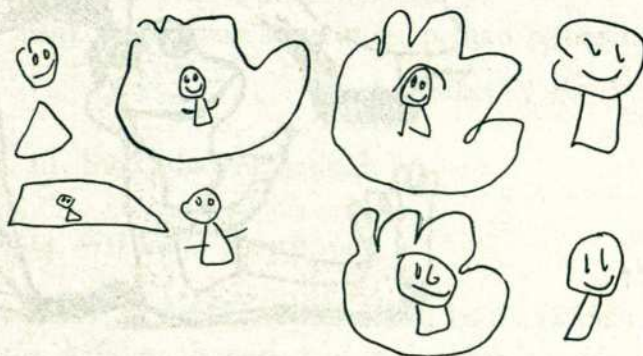
*Arūnas Apanavičius, 12 m.
Šv. Kazimiero mokykla
Cleveland, Ohio*

Mergaitė
Dailė Grigaitytė, 5 m.
Northbrook, Ill.

Tėtė ieško manęs,
aš ieškau tėtės.
Julytė Tijūnelytė, 3 m.
Chicago, Ill.

Dvi ožkos
Linutė, 2 sk.
Toronto, Canada

Mano Kristus
Justas Freimanas, 6 m.
Toronto, Canada

NUSIŠYPSOKIME!

Mišles ir juokus surinko K. Donelaičio mokyklos mokiniai, Chicago, Ill.

piešinys Ramonos Bielskytės

MISLĖS

1. Jeigu du yra draugystė, o trys — jau būrys, kas yra keturi ir penki?
R. Stroputė, 6 sk.
2. Kas neturi nei ilgio, nei pločio, bet gali būti matuojamas?
E. Rėklaitytė, 6 sk.
3. Kuo daugiau imsi, tuo didesnis darosi, kas tai yra?
A. Tamulaitis, 5 sk.

Atsakymai: nydevi, pertemparū, ylėšk

Mama: Jonai, grįžk tiesiai namo iš mokyklos!

Jonas: Aš negaliu tiesiai pareiti namo. . .

Mama: Kodėl ne?

Jonas: Kelias labai vingiuotas!

A. Polikaitis, 5 sk.

Policininkas: Gal jums reikia pagalbos?

Žmogus: Taip. Aš pamečiau savo kramtomą gumą. . .

Policininkas: Aš maniau, kad ko svarbesnio ieškai.

Žmogus: Su guma iškrito ir mano dantys. . .

J. Kirklys, 5 sk.

Mama pasižiūrėjo į Darių ir net suriko iš nustebimo.

— Aš įkritau į purvyną, — tarė Darius.

— Su savo geriausiomis kelnėmis!

— Aš neturėjau laiko jas nusimauti!

Mokytoja: Jeigu 1 ir 1 yra 2, o 2 ir 2 yra 4, kiek bus 4 ir 4?

Mokinys: Tai neteisinga! Jūs atsakote lengvus klausimus, o man paliekate sunkiausią.

Darius Šilas, 3 sk.

Rūta: Mūsų naujieji kaimynai, tur būt, labai neturtingi.

Ona: Kodėl?

Rūta: Kai jų vaikas prarijo centą, visi labai susirūpino.

Motina: Kodėl tavo broliukas verkia? Ar nesakiau jam duoti, ko tik jis nori?

Dukra: Aš jam iškasiau duobutę, o dabar jis nori, kad tą duobutę atneščiau į kambarį. . .

Aš pamačiau savo draugą, nešantį varlę ir klausu:

— Kur tu ją neši?

— Aš nešu ją į zoologijos sodą, — sako.

Kitą dieną aš jį vėl matau, nešantį tą pačią varlę ir sakau:

— Aš maniau, kad tu tą varlę nunešei į zoologijos sodą.

Jis man atsako:

— Vakar zoologijos sode jai taip patiko, kad šiandien nešu parodyti cirką.

Ponas, kuris nori pirkti šuniuką, klausia savininką:

— Ar šis šuo yra ištikimas?

— Taip! Kiekvieną kartą kai aš jį parduodu, jis vis grįžta pas mane.

Juokus parinko Renata Variakojytė, 6 sk.

Sraigė lipo į vyšnią. Ją pamatė vabalas.

— Klausyk, — sako jis, — tame medyje dar nėra vyšnių.

— Kol įlipsiu, jos jau bus prinokę. . . — atsakė sraigė.

Tomas Kubilius, 6 sk.

Romas: Tomai, kodėl tu apsivilkęs mano lietpalčiu?

Tomas: Ar norėtum, kad tavo geriausias kostiumas sušlaptų?

Silvija Fabijonaitė, 5 sk.

Tėvas: Tas šuo visai manęs nesupranta! Ar jis nemoka lietuviškai?

Sūnus: Kaip jis gali suprasti lietuviškai, jeigu jis yra prancūziškas pūdelis?

Rūta Stroputė, 6 sk.

Mama: Aš girdėjau, kad tu žaidei beisbolą ir nėjai į mokyklą.

Jonas: Ne, mamyte. Jeigu netiki, galiu parodyti žuvis, kurias pagavau. . .

A. Polikaitis, 5 sk.

Andrius Slavinskas, 10 m.

Convent Sta., N.J.